

вав зеленим сонце, зеленими хмарами, зеленими берегами Горині... А вже коли знайшлися справжні олівці, то чи не кожна хатня кімната скрасилася малюнками хлопчика.

А матері потрібна була допомога — росли ж без батька. Четверо. Вирішив працювати на землі і вчитися. Полишивши дев'ятий клас, опинився в Клеванському училищі механізації.

Одного суботнього вечора поспішав додому. Не густо тоді було з транспортом. Йшов пішки. Була ніч і гула хурделиця. Темінь, хоч в око стрель. Щось забовваніло збоку. Чи не оселя? Ступив крок ліворуч і... провалився.

Багатом з нас в житті стрічалася обдарована від природи людина. Однак не всі ми здатні бачити натужний щоденний труд її. Олександр Опанасюк ще далекий до вершини, на якій роблять стомлений видих: «Усе, досяг свого!...». Кажу це не як архізнавець живопису, а як той, кому при частих зустрічах були віч-на-віч переказані муки творчості героєм цього нарису.

Коли все почалося? Можливо тоді, коли побачив на маминій долоні візерунчасті зерна квасолі. Чи тоді, коли в сутужну повоєнну днину казна-звідки знайшлося зелене осердя кимось загубленого олівця. Вмонтував його в суху вінничину, обмотав ниткою, і на клаптиках грубого тоді дефіцитного паперу малю-

вав не дугу. А воскреслі руки знову тягнулися до олівця, до пензля.

Основним героєм пейзажів Олександра Микитовича є природа, причому в тій вічноджерельній, первородній красі, яку може бачити лише закохана в неї людина, а передати на полотні — справжній майстер.

Хто трохи огрубів у неприємно-приємному оточенні технічного прогресу, тим раджу зупинитися перед його «Криничкою». Невеличке полотно, з якого летить прозорий струмінь літа. Сонячні зайчики вигойдують буйне маєво з любов'ю випианого різотрав'я. Так і хочеться сіс-

кінчивши у 1967 р. Заочний народний університет мистецтв у Москві по класу баяна. Запрошували до консерваторії, та став... учителем.

Але талант — ще не право бути на викладацькій роботі, бракує «дрібниці» — диплома. І майже в 50-річному віці художник (і музикант!) стає студентом філологічного факультету Рівненського пединституту навчання в якому успішно закінчив 1991 року.

Маленький ліричний відступ. Знаю Олександра Микитовича протягом майже 50 років і не перестаю дивуватися не тільки його талантом художника, музиканта, а й надзвичайно рідкісним даром захоплюватися чимось конкретним, корисним і цікавим, вмінням в багатьох життєвих ситуаціях ставати вище обставин, залишатися завжди врівноваженим, розсудливим і... цікавим. Досить сказати, що протягом десятків років він збирає літературну класику і має одну з кращих в області власних бібліотек. Закоханий і в садівництво. Його руки вміють зводити будівлі. Відомий у районі спортсмен-волейболіст 60-80-років.

А ще одна рідкісна риса: ніколи, ні за яких обставин його вуста не вимовили бридкого слова...

Та повернімося до головного. Творчість самотнього художника пройшла апробацію перед його земляками з чотирьох куточків сіл Угольці-Бугрин-Бабин-Гоща. Значна частина його картин експонувалася на обласних виставках, в Луцьку, Києві. О.Опанасюк — лауреат Всесоюзного фестивалю народної творчості.

Неоціненна роль картин О.Опанасюка в екологічному та патріотичному вихованні. Чи не тому в творчих планах художника — жага показати розквітлу вербову гілку, зникаючу траву «зозулинні сльози» і ще щось величне, втаємничене, від чого щемливішим стає бджолиний шум і рожевіють тумани. Показати просто, дохідливо, аби від малого до старого ми простягнули руку Природі. І один одному.

...Як би хотілося, щоб ця неповна оповідь додала Олександру Микитовичу снаги в творенні прекрасного дивосвіту, який означений величезним словом — Мистецтво! Принаймні, цього дуже сподіваються його друзі та ціла когорта учнів.

Дмитро ГРИБЧУК,
педагог.
с. Бугрин.

Митці нашого краю ВСІ КОЛЬОРИ ЛЮБОВІ І НАТХНЕННЯ

Вранці витягли юнака із зруйнованого погребка: серед ночі забрів на вільгирські хутори. Сашко не стогнав, лише в гарячці шептав: «Руки... руки...».

Молодий організм пере-

ти на м'який моріжок і заслухатися дзюркотливою мовою потічка з-під узгір'я.

А ось картина «Денисові верби». Казака-спогод про дитинство, що не раз колисане пам'яттю. Межа між сільською суетою і одвічним спокоєм природи. Так і кличе: не послішай, зачерпни пригоршнями безмежні барви цього безкінечного лугу — і станеш щасливим.

Дивною хитавицею світла й тіней ваблять полотна «Полуденний спокій», «Неділя», «Біля джерела». Художнику вдається знайти той колір, котрий не просто підкреслює назву пейзажу, а створює настрої, змушує по-людськи переглянути стосунки між Людиною і Природою.

Тривалий час О.Опанасюк просто копіював полотна великих, користуючись репродукціями і тими засобами та прийомами, яких набув самотужки. Ще були спеціальні поїздки в Москву, Ленінград, Київ, Феодосію, де днями простоював в картинних галереях. А паралельно йшла виснажлива праця: на совість оформляв стенди навчальних кабінетів Бугринської, Бабинської та інших шкіл. Усе це та ще студювання спеціальної літератури дало свої плоди. Професійно оволодів технікою перспективи та кольору, пізнав основи композиції. Та й навчився ловити цікаву тему. Тим паче, що мистецтвознавче бачення світу збагатив, за-

"Зима". (Олія).

"Біля джерела". (Олія).